

Slávnosť Krista Kráľa

Mt 25, 31 – 46

26. november 23

Milé sestry a bratia v Kristovi

Mnohí sa dnes pýtajú, či oslava Krista kráľa nás neoddeľuje ešte viac od ostatného sveta. Tá otázka zarezonovala, keď pred dvoma týždňami aktívny politik v kostole pri sv. omši navrhol zasvätenie Slovenska Kristovi kráľovi za účasti celej vlády. Ježiš takéto zasvätenia nežiadal. Dokonca si ani nenárokoval kráľovskú korunu, trón alebo palác. Namiesto toho nám dnes v evanjeliu povedal, podľa čoho budeme pri jeho druhom príchode hodnotení. Nebude nás hodnotiť on sám, ale naše vlastné skutky nás posúdia. My samotní si už teraz vyberáme, či sa pri jeho príchode postavíme po jeho pravici, alebo ľavici – svojim životom. Súdiť nás bude naša schopnosť vnímať jeho prítomnosť v druhých ľuďoch. Dokonca v tých na okraji - v núdzných, trpiacich, odkázaných na pomoc iných. Naopak: tí, ktorí čakajú, že Kristus sa zjaví na oblaku s kráľovskou korunou a založí navonok svoje kráľovstvo zostanú na tej nesprávnej strane.

Ježišove slová nás pritom znepokojujú: čo ste urobili jednému z týchto najmenších, mne ste to urobili, čo ste neurobili jednému z týchto najmenších mne ste neurobili. Každý z nás uvedomuje, že v tomto ohľade sme všetci hriešni – zväčša sme nenavštívili trpiacich – teda tých na okraji, nepostarali sme sa, aby bolo vo svete menej hladujúcich, ani sme neprišli do väzníc, v ktorých sú uväznení naši súčasníci. (Pritom často to ani nie sú väznice s ostatým drôtom, ale väznice, do ktorých uväznili sami seba oni sami – „väznice“ egoizmu, neustáleho hľadania seba atď). Môžeme si povedať, že všetkých zachrániť sa nedá. To neurobil ani Ježiš. Nenavštívil všetkých väzňov, ktorí boli v Izraeli, nedal jesť všetkým hladujúcim.

Ako teda máme rozumieť jeho slovám? Ježiš nám ale dnes chce povedať, že v tých druhých, dokonca aj v tých najmenších, možno stretnúť jeho samotného, možno stretnúť Boha. Stretnúť v blízkom Boha znamená zniesť Boha a Ježiša z piedestálu neba a priniesť ho do našich životov. Znamená to hľadať Boha a hľadať Ježiša najprv vo svojom vlastnom živote. Pýtať sa, kedy sa Boh prejavil v mojom živote – kedy mi pomohol, kedy som pocítil radosť z jeho prítomnosti. Ak človek nehľadá Boha, nehľadá Ježiša vo svojom vlastnom živote, zostáva zahľadený sám do seba, hľadá prvoplánové uspokojovanie svojich vlastných ambícií, vonkajších či lepšie povedané vonkajškových túžob. Tie ale svedčia o skutočnej nenaplnenosti nášho srdca. Pretože ono začína byť naplnené až vtedy, keď sa vo svojom živote vieme otvoriť aj tomu božiemu v našom živote. Ktosi raz povedal, že ako sa modlíme, tak aj žijeme. Ak nám Boh v našom živote chýba, potom žijeme len navonok, aj keď sa pritom pokladáme za kultúrnych ľudí.

V takom živote potom nevieme prijať radosť zo spásy, radosť z evanjelia, ktorú nám Kristus prináša. Alebo radosť zo života, radosť z evanjelia, zo spásy pokladáme len za dar určený len nám samotným. Už sa s týmto darom nechceme podeliť s druhými, nechceme ho odovzdať aj iným. (Zabúdame, že on sa tým neumenší, ale naopak znásobí) Aj dobré skutky chápeme len ako cestu k našej vlastnej

spokojnosti. Projektujeme do nich sami seba, svoje ambície. Radosť zo spásy, zo života, ktorý otvoril Ježiš mne máme zdieľať a odovzdávať ho aj druhým. Najprv tým najbližším – manžel manželke, rodič dieťaťu, priateľ priateľovi. Tým prinášame Boha a Ježiša z nadhvieznej výšky neba do zápasu našich životov. Tak to vedeli robiť naši rodičia, staré mamy, možno to vedel kňaz, ktorého som kedysi stretol. Pritom zároveň nesmieme zabudnúť, že s kňazom sa väčšinou stretáme len na chvíľu, ale s tými najbližšími je každý z nás stále.

Nehovorme, že ja v tomto smere som nebol obdarovaný. Každý z nás si môže spomenúť na niečo zo svojho príbehu s Bohom. Môžeme si spomenúť na chvíle, kedy Boh zachránil mňa, moju vieru. Alebo kedy ma zachránila modlitba niekoho iného. Môžeme si spomenúť na chvíle, keď moja viera stála už pred akousi klinickou „smrťou“ a práve vtedy niečo, nejaká udalosť v mojom živote dali viere nový život. Zapríčinili, že už to nebola viera o niečom, ale viera o ktorej my sami vieme „prečo“. Pretože ona otvorila môj život pre skutočný zmysel, pre jeho naplnenie. Samozrejme to nebýva len jednorazová záležitosť, to je len začiatok, to vlastné sa potom deje kontinuálne, teda stále.

Dnešný sviatok teda nie je o kráľovských palácoch, korunách či o vonkajších slávnostiach. V tomto sviatku sa predovšetkým my samotní môžeme stretnúť s Ježišom. On chce otvoriť môj život k plnosti, on chce dať môjmu snaženiu i trápeniu zmysel, chce očistiť našu lásku.

Prosme, aby dnešný sviatok aj vo mne pripravil pôdu preto, aby sa v mojom živote mohol Ježiš znova narodiť a aby cez mňa vedel prihovárať aj mojim blízkym. A ak sa nám to podarí, potom verím, že vo svete bude aj menej tých, ktorí sa cítia byť na okraji. Amen.

Viliam Arbet